ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

της 24ης Οκτωβρίου 2000 [1]

1. Με την προσφυγή που άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 25 Φεβρουαρίου 1999, η Επιτροπή ζητεί να καταδικαστεί η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 226 ΕΚ).

Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εφαρμόζοντας τα άρθρα 23 επ. του Künstlersozialversicherungsgesetz (νόμου περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των μη μισθωτών καλλιτεχνών και δημοσιογράφων) στους καλλιτέχνες και τους δημοσιογράφους που κατοικούν εντός άλλου κράτους μέλους και ασκούν κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα εντός του κράτους αυτού, καθώς και εντός της Γερμανίας, παρέβη τα άρθρα 51 και 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρα 42 ΕΚ και 43 ΕΚ) καθώς και το άρθρο 59 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 49 ΕΚ) ή μόνο την τελευταία αυτή διάταξη. Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη επίσης τις υποχρεώσεις που υπέχει από τον τίτλο ΙΙ του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 [2], και ειδικότερα τις υποχρεώσεις που της επιβάλλει ο συνδυασμός των διατάξεων του άρθρου 14α, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, και του άρθρου 13, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο β', από τις οποίες προκύπτει ότι οι δημιουργοί αυτοί υπόκεινται αποκλειστικά στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους κατοικίας τους.

I — Η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

2. Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι ο γερμανικός νόμος ήταν ασύμβατος προς τις κοινοτικές διατάξεις, απέστειλε έγγραφο οχλήσεως στη Γερμανική Κυβέρνηση στις 17 Σεπτεμβρίου 1997. Η διαδικασία λόγω παραβάσεως κινήθηκε κατόπιν καταγγελίας υποβληθείσας από τον κ. Stutzer, ένα Γερμανό πολίτη ο οποίος κατοικεί στο Βέλγιο και ο οποίος εργάζεται ως μη μισθωτός δημοσιογράφος εντός του Βελγίου καθώς και εντός άλλων κρατών μελών.

3. Η Γερμανική Κυβέρνηση απάντησε στο έγγραφο οχλήσεως την 1η Δεκεμβρίου 1997, με επιστολή στην οποία είχε επισυνάψει μία ανακοίνωση της 21ης Νοεμβρίου 1997.

4. Η Επιτροπή, μη ικανοποιηθείσα από την απάντηση αυτή, της απέστειλε, στις 7 Αυ-

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

2 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6).

γούστου 1998, την αιτιολογημένη γνώμη του άρθρου 169 της Συνθήκης. Η μόνιμη αντιπροσωπεία της Γερμανίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση επέδωσε στον γενικό γραμματέα της Επιτροπής, στις 22 Σεπτεμβρίου 1998, έγγραφο στο οποίο είχε επισυνάψει την απάντηση της κυβερνήσεώς της, η οποία ενέμενε στην ίδια θέση που είχε λάβει με την απάντησή της στο έγγραφο οχλήσεως.

II — Η επίδικη γερμανική νομοθεσία

5. Τα άρθρα 23 επ. του νόμου περί του συστήματος της κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων επιβάλλουν στους επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται εκδοτικούς οίκους ή πρακτορεία Τύπου να καταβάλλουν στο ταμείο κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών μια κοινωνική επιβάρυνση αποκαλούμενη Künstlersozialabgabe, της οποίας η βάση επιβολής αποτελείται από τις αμοιβές που ο υποκείμενος στην επιβάρυνση κατέβαλε κατά το ημερολογιακό έτος στους μη μισθωτούς καλλιτέχνες και δημοσιογράφους (στο εξής: δημιουργοί) για τα έργα τους. Το ποσοστό ποικίλλει ανάλογα με τον τομέα [3].

Η υπαγωγή στο εν λόγω σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως είναι υποχρεωτική για όλους τους δημιουργούς που εργάζονται για ίδιο λογαριασμό. Ο νόμος προβλέπει ωστόσο μια σειρά περιπτώσεων στις οποίες απαλλάσσονται της υποχρεώσεως αυτής, πράγμα που συμβαίνει, για παράδειγμα, αν ασκούν μια άλλη μη μισθωτή ή μισθωτή δραστηριότητα ή ακόμα αν απασχολούν πλέον του ενός εργαζομένους στο πλαίσιο της καλλιτεχνικής δραστηριότητάς τους.

Όσον αφορά την επιβάρυνση των επιχειρηματιών, αυτοί πρέπει να την καταβάλλουν τόσο όταν οι δημιουργοί, των οποίων εμπορεύονται τα έργα, υποχρεούνται να ασφαλιστούν στο προαναφερθέν σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως όσο και όταν απαλλάσσονται της υποχρεώσεως αυτής.

Τα κεφάλαια προέρχονται, κατά το ήμισυ, από εισφορές των ασφαλισμένων. Η επιβάρυνση που καταβάλλουν οι επιχειρηματίες πρέπει να καλύπτει το 25 % των χρηματοοικονομικών αναγκών του συστήματος· το ύψος της καθορίζεται κατά ένα έτος προκαταβολικά. Το 25 % που απομένει βαρύνει το κράτος μέσω επιδοτήσεων. Η κάλυψη περιλαμβάνει την ασφάλιση γήρατος, την ασφάλιση ασθενείας και μια ασφάλιση που αφορά την αρωγή σε περίπτωση που είναι αναγκαία ειδική περίθαλψη.

Ο συνδυασμός των διατάξεων του άρθρου 36a του προπαρατεθέντος νόμου και του άρθρου 32 του Sozialgesetzbuch (κώδικα κοινωνικής ασφαλίσεως) έχουν ως αποτέλεσμα ότι οι επιχειρηματίες δεν μπορούν να μετακυλίσουν την επιβάρυνση στους δημιουργούς.

3 — Η Γερμανική Κυβέρνηση αναφέρει ότι, για το έτος 1997, το ποσοστό ήταν 3,8 % για τον τομέα Wort (λογοτεχνία)· 5,9 % για τον τομέα bildende Kunst (εικαστικές τέχνες)· 2,6 % για τον τομέα Musik· και 5,1 % για τον τομέα darstellende Kunst (τέχνες του θεάματος). Αντιθέτως, για την ίδια περίοδο, ο καλλιτέχνης ή ο δημοσιογράφος που υπόκειται στην υποχρεωτική ασφάλιση έπρεπε να καταβάλει 10,15 % της αμοιβής του για την ασφάλιση συντάξεως γήρατος, 0,85 % για την ασφάλιση αρωγής σε περίπτωση ειδικής περιθάλψεως και ποσοστό μεταξύ 6 και 7 %, ανάλογα με το ταμείο, για την ασφάλιση ασθενείας.

III — Η φερόμενη ως παραβιασθείσα κοινοτική νομοθεσία

6. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, εφαρμόζοντας τη νομοθεσία αυτή, παραβαίνει τα άρθρα 51, 52 ή/και 59 της Συνθήκης, καθώς και διάφορες διατάξεις του τίτλου ΙΙ του κανονισμού 1408/71, που έχει ως αντικείμενο τον καθορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας.

Συγκεκριμένα, το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 2, στοιχείο β', ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Με την επιφύλαξη του άρθρου 14γ, τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο παρών κανονισμός υπόκεινται στη νομοθεσία ενός μόνου κράτους μέλους. Η νομοθεσία αυτή προσδιορίζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος τίτλου.

2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17:

[...]

β) το πρόσωπο που ασκεί μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

[...]».

7. Το κείμενο του άρθρου 14α, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, του κανονισμού είναι το ακόλουθο:

«Ειδικοί κανόνες που ισχύουν για πρόσωπα που ασκούν μη μισθωτή δραστηριότητα εκτός από τους ναυτικούς

Ο κανόνας του άρθρου 13, παράγαφος 2, στοιχείο β', ισχύει με την επιφύλαξη των ακόλουθων εξαιρέσεων και ειδικών περιπτώσεων:

[...]

2) το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, αν ασκεί μέρος της δραστηριότητάς του στο έδαφος αυτού του κράτους μέλους.

[...]»

IV — Εξέταση της προσφυγής

8. Θα χωρίσω την εξέταση των επιχειρημάτων των διαδίκων σε δύο μέρη. Θα ασχοληθώ, κατ' αρχάς, με τα επιχειρήματα που αφορούν τη φύση της κοινωνικής επιβάρυνσης και, στη συνέχεια, θα εξετάσω εκείνα που αφορούν το συμβατό της επίδικης νομοθεσίας προς τα άρθρα 51, 52 και 59 της Συνθήκης, καθώς και προς τις διατάξεις του τίτλου ΙΙ του κανονισμού 1408/71.

Α — *Πρέπει η κοινωνική επιβάρυνση να θεωρηθεί εργοδοτική εισφορά;*

9. Η Επιτροπή υποστηρίζει με την προσφυγή της ότι, ανεξάρτητα από την ονομασία που της έχει δοθεί, η επιβάρυνση που οι επιχειρηματίες καταβάλλουν άμεσα στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων αποτελεί εργοδοτική εισφορά προοριζόμενη για τη συγχρηματοδότηση του συστήματος αυτού. Η επιβάρυνση αυτή έχει τόσο για την υποκείμενη σ' αυτήν επιχείρηση όσο και για τον δημιουργό που είναι ασφαλισμένος στο σύστημα αυτό τα ίδια αποτελέσματα που έχει μια εισφορά κοινωνικής ασφαλίσεως.

Κατά την Επιτροπή, από την ανάλυση της δομής της επιβαρύνσεως αυτής μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι, μολονότι δεν αποτελεί τυπικά εργοδοτική εισφορά υπό στενή έννοια, ομοιάζει σε σημαντικό βαθμό με τέτοια εισφορά. Η Επιτροπή αποκλείει το ενδεχόμενο να πρόκειται για φόρο, καθόσον δεν έχει ως σκοπό τον προσπορισμό εισοδημάτων στο γερμανικό Δημόσιο, αλλά τη χρηματοδότηση συγκεκριμένου συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως. Η Επιτροπή αποκλείει επίσης το να μπορεί η επιβάρυνση να εξομοιωθεί με φόρο υπέρ τρίτων, εφόσον δεν είναι οι υποκείμενοι σε αυτήν που ωφελούνται από το προϊόν της επιβαρύνσεως, αλλά οι δημιουργοί που είναι ασφαλισμένοι στο σύστημα. Με το υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή προσθέτει ότι, παρά τις διαφορές που διακρίνουν τους φόρους υπέρ τρίτων σε σχέση με την κοινωνική επιβάρυνση, η τελευταία αυτή παράγει τα ίδια αποτελέσματα με φόρο αποτελέσματος ισοδυνάμου προς δασμό, στον βαθμό που και οι δημιουργοί που ασκούν επίσης τη δραστηριότητά τους εντός άλλου κράτους μέλους, στο οποίο κατοικούν, δεν μπορούν να λάβουν τις παροχές στη χρηματοδότηση των οποίων μετέχουν.

10. Η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η επιβάρυνση, μολονότι προορίζεται πράγματι για τη χρηματοδότηση ενός συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως, έχει χαρακτηριστικά που τη διαφοροποιούν από εργοδοτική εισφορά. Συγκεκριμένα, εισπράττεται συλλογικά, ωφελεί το σύνολο των ασφαλισμένων σε συγκεκριμένο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και δεν έχει ως σκοπό τη διασφάλιση της κοινωνικής προστασίας εκάστου αυτών ατομικώς. Επιπλέον, οι αμοιβές που καταβάλλονται στους δημιουργούς, είτε είναι ασφαλισμένοι στο σύστημα είτε όχι, δεν αποτελούν παρά κριτήριο κατανομής όσον αφορά τον υπολογισμό της επιβαρύνσεως, το βάρος της οποίας το φέρει αποκλειστικά ο επιχειρηματίας που εμπορεύεται τα έργα. Εξάλλου, η κοινωνική επιβάρυνση δεν έχει την ίδια βάση επιβολής με την εισφορά που καταβάλλουν οι ίδιοι οι δημιουργοί, καθόσον υπολογίζεται επί της πράγματι καταβαλλομένης αμοιβής, η οποία περιλαμβάνει τα γενικά έξοδα του δημιουργού, ενώ τα ίδια αυτά γενικά έξοδα αφαιρούνται από τα εισοδήματα που χρησιμεύουν ως βάση για τον υπολογισμό των εισφορών που κατα-

βάλλει ο ίδιος ο δημιουργός. Επιπλέον, το ύψος της υπολογίζεται ανεξάρτητα από τα ανώτατα και κατώτατα ποσά των εισφορών της υποκειμένης στην επιβάρυνση επιχειρήσεως. Το ποσοστό της επιβαρύνσεως και εκείνο της εισφοράς είναι εξάλλου διαφορετικά. Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η επιβάρυνση αποτελεί φόρο υπέρ τρίτων, που πρέπει να καταβάλλουν όλες οι εγκατεστημένες στη Γερμανία επιχειρήσεις που εμπορεύονται καλλιτεχνικά και δημοσιογραφικά έργα.

Η Γερμανική Κυβέρνηση δεν συμφωνεί με την Επιτροπή η οποία υποστηρίζει ότι η κοινωνική επιβάρυνση θα μπορούσε να θεωρηθεί φόρος αποτελέσματος ισοδυνάμου προς δασμό. Αναφέρει ότι η επιβάρυνση αυτή προορίζεται για τη χρηματοδότηση ενός συγκεκριμένου συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως και όχι, όπως θα συνέβαινε εάν επρόκειτο για φόρο έχοντα τέτοια χαρακτηριστικά, για τη χρηματοδότηση δράσεων προς προαγωγή της παραγωγής ή της πωλήσεως των καλλιτεχνικών ή δημοσιογραφικών έργων, έτσι ώστε να ωφελούνται από αυτήν ειδικώς τα εθνικά καλλιτεχνικά και δημοσιογραφικά έργα.

11. Συμφωνώ με την άποψη της Επιτροπής και θεωρώ και εγώ ότι η κοινωνική επιβάρυνση, την οποία η Γερμανική Κυβέρνηση χαρακτηρίζει ως βάρος ή φόρο υπέρ τρίτων, αποτελεί, στην πράξη, εργοδοτική εισφορά σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, μολονότι ορισμένα από τα χαρακτηριστικά της, τα οποία η Γερμανική Κυβέρνηση περιέγραψε λεπτομερώς, είναι διαφορετικά από τα χαρακτηριστικά μιας εργοδοτικής εισφοράς υπό στενή έννοια. Φαίνεται ότι το Δικαστήριο έθεσε τέρμα, προς το παρόν, σε κάθε πολεμική σχετικά με το ζήτημα αυτό κρίνοντας, με δύο πρόσφατες αποφάσεις, ότι το γεγονός ότι μια επιβάρυνση χαρακτηρίζεται ως φόρος από μια εθνική νομοθεσία δεν σημαίνει ότι, από πλευράς κανονισμού 1408/71, δεν μπορεί η ίδια αυτή επιβάρυνση να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού και ότι, συνεπώς, διέπεται από τον κανόνα της απαγορεύσεως της σωρεύσεως των εφαρμοστέων νομοθεσιών [4].

Β — *Υφίσταται διττή καταβολή εισφορών αντίθετη προς τα άρθρα 51, 52 και 59 της Συνθήκης και προς τον τίτλο ΙΙ του κανονισμού 1408/71;*

12. Η Επιτροπή τονίζει ότι η επίδικη νομοθεσία υποχρεώνει ένα δημοσιογράφο ο οποίος τελεί στην κατάσταση του κ. Stutzer να συμβάλλει στη χρηματοδότηση δύο συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, μολονότι το ένα από αυτά δεν του παρέχει κανένα δικαίωμα επί παροχών. Δεδομένου ότι κατοικεί και εργάζεται ως μη μισθωτός εργαζόμενος στο Βέλγιο, καταβάλλει εισφορές εντός του κράτους αυτού, όπου η νομοθεσία δεν επιβάλλει καμία υποχρέωση καταβολής εισφορών στους επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται τα καλλιτεχνικά ή δημοσιογραφικά έργα. Όταν δημοσιεύει στη Γερμανία, η αμοιβή του περιλαμβάνεται στη βάση επιβολής της επιβαρύνσεως που καταβάλλει η επιχείρηση η οποία εκμεταλλεύεται την παραγωγή του, οπότε αυτός ως δημιουργός φέρει εμμέσως το βάρος. Επιπλέον, η υποχρέωση που έχει ο επιχειρηματίας να καταβάλλει την επιβάρυνση δεν συνοδεύεται από κανένα κοινωνικό όφελος για τον δημοσιογράφο που τελεί στην κατάσταση του κ. Stutzer. Η Επιτροπή φρονεί ότι το αποτέλεσμα αυτό είναι αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του κανονισμού 1408/71, που αποσκοπεί στην αποφυγή των

4 — Αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2000, C-34/98, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή 2000, σ. I-995, σκέψη 34), και C-169/98 (Συλλογή 2000, σ. I-1049, σκέψη 32).

καταστάσεων διττής καταβολής εισφορών και θέλει καταρχήν να υπόκειται ο εργαζόμενος στη νομοθεσία ενός και μόνον κράτους μέλους.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η υποχρέωση που επιβάλλεται στον επιχειρηματία να καταβάλλει την επίδικη επιβάρυνση μπορεί να επηρεάσει την καταβαλλόμενη στον δημιουργό αμοιβή, η οποία θα είναι μειωμένη στη γερμανική αγορά, και θα συνιστούσε έτσι δυσμενή μεταχείριση της παροχής διασυνοριακών υπηρεσιών, ανεξάρτητα από το αν την υποχρέωση καταβολής της επιβαρύνσεως υπέχει ο καλλιτέχνης ή ο επιχειρηματίας. Αν η επιχείρηση που εμπορεύεται τα έργα στη Γερμανία δεν όφειλε να καταβάλλει την επιβάρυνση αυτή, θα μπορούσε να καταβάλει το αντίστοιχο ποσό στον καλλιτέχνη και να τον βοηθήσει έτσι να χρηματοδοτήσει την κοινωνική ασφάλισή του στο Βέλγιο.

Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, για να εμποδίζει μια εθνική ρύθμιση την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, δεν είναι αναγκαίο να θίγει άμεσα τον παρέχοντα την υπηρεσία που είναι εγκατεστημένος εντός άλλου κράτους μέλους, αλλά ότι αρκεί να μπορεί να αποτρέψει τον αποδέκτη από το να αγοράσει την υπηρεσία αυτή. Κατ' αυτήν, η επιβάρυνση θα ήταν αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο, ακόμα και αν ο εθνικός νομοθέτης είχε επιλέξει να την υπολογίσει επί διαφορετικής βάσεως, καθόσον θα εξακολουθούσε να πλήττει εμμέσως τις αμοιβές των δημιουργών που ασκούν τις δραστηριότητές τους επίσης εντός άλλου κράτους μέλους όπου κατοικούν. Η Επιτροπή καταλήγει ότι η επίδικη νομοθεσία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από λόγους γενικού συμφέροντος συνδεόμενους με την προστασία των εργαζομένων.

13. Η Γερμανική Κυβέρνηση φρονεί, αντιθέτως, ότι η νομοθεσία της είναι συμβατή προς τον κανονισμό 1408/71, καθόσον η κοινωνική επιβάρυνση δεν επιβάλλεται ούτε άμεσα ούτε έμμεσα στους δημιουργούς, αλλά στους επιχειρηματίες, οι οποίοι δεν μπορούν να την μετακυλίσουν στους δημιουργούς. Η κατάργησή της δεν θα αποτελούσε λύση, καθόσον οι επιχειρήσεις δεν θα αύξαναν αντιστοίχως τις αμοιβές που καταβάλλουν στους δημιουργούς και ο ανταγωνισμός θα στρεβλωνόταν, τόσο εις βάρος των δημιουργών που εργάζονται και κατοικούν στη Γερμανία και οι οποίοι υπόκεινται εκεί στη νομοθεσία της κοινωνικής ασφαλίσεως όσο και εις βάρος των επιχειρήσεων που εμπορεύονται τα έργα τους. Είναι απίθανο, κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, το ενδεχόμενο να προσπορίζονταν όφελος οι εγκατεστημένοι εντός άλλου κράτους μέλους δημιουργοί αν οι αμοιβές τους δεν περιλαμβάνονταν στη βάση επιβολής της επιβαρύνσεως και είναι πιο λογικό να υποτεθεί ότι η επιχείρηση δεν θα μετακύλιε στους δημιουργούς το οικονομικό όφελος που θα είχε κατ' αυτόν τον τρόπο.

Κατά τη Γερμανική Κυβέρνηση, η κοινωνική επιβάρυνση δεν είναι ασύμβατη ούτε προς τα άρθρα 52 και 53 της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, οι αμοιβές που καταβάλλονται στους δημιουργούς που δεν είναι ασφαλισμένοι στο εν λόγω σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως από την επιχείρηση που εμπορεύεται τα έργα τους περιλαμβάνονται στη βάση επιβολής της επιβαρύνσεως, τούτο δε ανεξάρτητα από το αν η μη υπαγωγή στο σύστημα αυτό στηρίζεται στο εθνικό ή στο κοινοτικό δίκαιο. Προσθέτει ότι ο Γερμανός νομοθέτης, όταν επέλεξε τον τρόπο χρηματοδοτήσεως του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων, θα μπορούσε κάλλιστα να αποφασίσει ότι η κοινωνική επιβάρυνση θα υπολογιζόταν με βάση τα κέρδη της επιχειρήσεως ή με βάση

τον κύκλο εργασιών της, πράγμα που ομοίως δεν θα επηρέαζε την οικονομική κατάσταση των δημιουργών. Φρονεί ότι η κοινωνική επιβάρυνση αποτελεί αναγκαίο και δικαιολογημένο σύστημα προκειμένου να αποφευχθεί το ενδεχόμενο οι δημιουργοί που κατοικούν στη Γερμανία και δεν υπόκεινται στην υποχρεωτική ασφάλιση να αποτελέσουν αντικείμενο λιγότερο ευνοϊκής μεταχειρίσεως απ' ό,τι εκείνοι που κατοικούν εντός άλλων κρατών μελών [5], και δεν τους εμποδίζει, ούτε καν εμμέσως, να ασκήσουν το δικαίωμα εγκαταστάσεως ή το δικαίωμα ελεύθερης παροχής των υπηρεσιών.

14. Χωρίς να έχω πλήρως πειστεί από τα επιχειρήματα που η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διατύπωσε για την άμυνά της, δεν συμφωνώ με την ανάλυση της Επιτροπής σχετικά με τις συνέπειες που η εφαρμογή της επίδικης νομοθεσίας παράγει για τους μη μισθωτούς εργαζομένους που ασκούν το δικαίωμα της ελεύθερης κυκλοφορίας, όπως ο κ. Stutzer.

15. Το άρθρο 51 της Συνθήκης επιβάλλει στο Συμβούλιο την υποχρέωση να λάβει, στον τομέα της κοινωνικής ασφαλίσεως, τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίσει στους διακινουμένους εργαζομένους τον συνυπολογισμό όλων των περιόδων που λαμβάνονται υπόψη από τις διάφορες εθνικές νομοθεσίες για την κτήση και τη διατήρηση του δικαιώματος προς λήψη παροχής και για τον υπολογισμό του ύψους αυτού. Το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση αυτή με τη θέσπιση του κανονισμού 1408/71, που συντονίζει τα συστήματα κοινωνικής ασφαλίσεως των κρατών μελών. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1390/81 [6], ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 1982, το Συμβούλιο επεξέτεινε στους μη μισθωτούς εργαζομένους και στα μέλη των οικογενειών τους το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71.

16. Ο τίτλος ΙΙ του κανονισμού 1408/71 περιέχει ένα πλήρες σύστημα κανόνων άρσεως των συγκρούσεων, που επιτρέπουν τον καθορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας στα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του. Η γενική αρχή, που περιλαμβάνεται στην παράγραφο 1, του άρθρου 13, είναι ότι ο εργαζόμενος υπόκειται στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως ενός και μόνου κράτους μέλους. Η κατάσταση των εργαζομένων που ασκούν κανονικά μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών ρυθμίζεται από το άρθρο 14α, παράγραφος 2, του κανονισμού, σύμφωνα με το οποίο οι εργαζόμενοι αυτοί υπόκεινται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικούν, αν ασκούν μέρος της δραστηριότητάς τους στο έδαφος του κράτους μέλους αυτού.

Η μόνη εξαίρεση από την αρχή αυτή είναι εκείνη που προβλέπεται στο άρθρο 14 γ', στοιχείο β', που εφαρμόζεται στα πρόσωπα που ασκούν ταυτόχρονα μισθωτή και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος διαφορετικών κρατών μελών και τα οποία τελούν σε μία από τις καταστάσεις που προβλέπονται στο παράρτημα VII του κανονισμού,

5 — Προς στήριξη του επιχειρήματος αυτού, η Γερμανική Κυβέρνηση παραθέτει μια διάταξη του Bundesverfassungsgericht (Ομοσπονδιακού Συνταγματικού Δικαστηρίου) της 8ης Απριλίου 1997 (BVerfGE 75, σ. 108 επ.), καθώς και την απόφαση του Bundessozialgericht, της 20ής Ιουλίου 1994 (BSGE 75, σ. 20 επ.), με την οποία το τελευταίο αυτό δικαστήριο έκρινε ότι οι αμοιβές που καταβάλλονται στους καλλιτέχνες και στους δημοσιογράφους που είναι εγκατεστημένοι στην αλλοδαπή πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όσον αφορά τη βάση επιβολής της κοινωνικής επιβαρύνσεως.

6 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 12ης Μαΐου 1981, περί επέκτασης στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ L 143, σ. 1).

οπότε στην περίπτωση αυτή υπόκεινται στη νομοθεσία εκάστου των κρατών αυτών [7].

17. Οι διάδικοι της κύριας δίκης συμφωνούν ότι, σύμφωνα με τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου, ένας δημοσιογράφος όπως ο κ. Stutzer υπόκειται στη βελγική νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως. Διαφωνούν αντιθέτως ως προς τα αποτελέσματα που η εφαρμογή της γερμανικής νομοθεσίας κοινωνικής ασφαλίσεως παράγει σε μια τέτοια κατάσταση.

18. Είναι αναμφισβήτητο ότι, εξαιρέσει των περιπτώσεων του άρθρου 14γ, του κανονισμού 1408/71, ο διακινούμενος εργαζόμενος υπόκειται στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως ενός και μόνου κράτους μέλους. Με τη νομολογία του, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο εργαζόμενος ή η επιχείρηση δεν μπορούσαν, λόγω του γεγονότος και μόνο της ασκήσεως του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας, να αντιμετωπίσουν πρόσθετα οικονομικά βάρη, πολλώ μάλλον αν τα βάρη αυτά δεν τους αποφέρουν κανένα κοινωνικό όφελος.

Όπως προανέφερα ήδη, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, όταν ο δημιουργός δημοσιεύει στη Γερμανία, υποχρεώνεται, έστω και εμμέσως, να καταβάλλει εισφορά σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που δεν του παρέχει κανένα δικαίωμα επί παροχής, ενώ η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, όταν ένας δημιουργός δεν κατοικεί στη Γερμανία, μόνο η επιχείρηση που εμπορεύεται τα έργα του υποχρεούται να χρηματοδοτήσει το εθνικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων καταβάλλοντας επιβάρυνση η οποία ουδόλως επηρεάζει τα οικονομικά δικαιώματα του δημιουργού, δεδομένου ότι η επιχείρηση δεν μπορεί να μετακυλίσει την επιβάρυνση αυτή στην αμοιβή που του καταβάλλει.

19. Όταν ο κοινοτικός κανόνας που εφαρμοζόταν στους διακινουμένους εργαζομένους όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση περιείχετο στον κανονισμό 3 [8], το Δικαστήριο με την απόφασή του στην υπόθεση Nonnenmacher [9], στην οποία κλήθηκε να αποφανθεί εάν η υποχρεωτική εφαρμογή της νομοθεσίας του κράτους μέλους στο οποίο ο εργαζόμενος ασκούσε τις επαγγελματικές δραστηριότητές του απέκλειε την εφαρμογή της νομοθεσίας κάθε άλλου κράτους μέλους, έκρινε ότι το άρθρο 12 του προπαρατεθέντος κανονισμού, που περιεχόταν στον τίτλο του ΙΙ, δεν απαγόρευε την εφαρμογή της νομοθεσίας άλλου κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο στο οποίο εργαζόταν ο ενδιαφερόμενος, παρά μόνο κατά το μέτρο που η νομοθεσία αυτή θα τον υποχρέωνε να συνεισφέρει στη χρηματοδότηση ενός φορέα κοινωνικής ασφαλίσεως που δεν θα μπορούσε να του παράσχει πρόσθετα οφέλη για τον ίδιο κίνδυνο και την ίδια περίοδο. Με την

7 — Με τις προτάσεις που διατύπωσα στις υποθέσεις De Jaeck (C-340/94) και Hervein και Hervillier (C-221/95), επί των οποίων το Δικαστήριο εξέδωσε απόφαση στις 30 Ιανουαρίου 1997 (Συλλογή 1997, σ. I-461 και I-609, ειδικότερα σ. I-494 και I-634), όχι μόνο πρότεινα στο Δικαστήριο τις απαντήσεις που έπρεπε να δώσει στα δικαστήρια που του είχαν υποβάλει προδικαστικά ερωτήματα, αλλά του ζήτησα επίσης να κηρύξει ανίσχυρα το άρθρο 14γ, στοιχείο β', και το παράρτημα VII του κανονισμού 1408/71, στον βαθμό που οι δύο αυτές διατάξεις προβλέπουν ότι τα πρόσωπα που ασκούν ταυτόχρονα μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους και μη μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους υπόκεινται στη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως εκάστου των δύο αυτών κρατών.

8 — Κανονισμός του Συμβουλίου περί της κοινωνικής ασφαλίσεως των διακινουμένων εργαζομένων (JO 1958, 30, σ. 561).

9 — Απόφαση της 9ης Ιουνίου 1964, 92/63 (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1115, ειδικότερα σ. 1120).

απόφαση Van der Vecht [10], επίσης, το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 12 του κανονισμού 3 αποσκοπεί στο να εμποδίσει κάθε σωρευτική εφαρμογή των εθνικών νομοθεσιών που θα μπορούσαν ασκόπως να αυξήσουν τα κοινωνικοασφαλιστικά βάρη τόσο του εργαζομένου όσο και του εργοδότη και ότι απαγορεύει στα κράτη μέλη, που είναι διαφορετικά από εκείνα στο έδαφος του οποίου απασχολείται ο εργαζόμενος, να εφαρμόζουν σε αυτόν τη νομοθεσία τους κοινωνικής ασφαλίσεως, όταν η εφαρμογή αυτή συνεπάγεται για τους εργαζόμενους ή για τους εργοδότες αύξηση των κοινωνικοασφαλιστικών βαρών που δεν αντιστοιχεί σε πρόσθετη κοινωνική προστασία.

Τέλος, με την απόφαση Perenboom [11], το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι το γεγονός ότι σε έναν εργαζόμενο επιβάλλονται, για το ίδιο εισόδημα, κοινωνικοασφαλιστικές επιβαρύνσεις απορρέουσες από την εφαρμογή διαφόρων εθνικών νομοθεσιών, ενώ δεν μπορεί να έχει την ιδιότητα του ασφαλισμένου παρά μόνον έναντι μιας και μόνον από τις νομοθεσίες αυτές, εκθέτει τον εργαζόμενο αυτό σε διττή καταβολή εισφορών, αντίθετη προς τις διατάξεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1408/71 [12]. Το Δικαστήριο επιβεβαίωσε τη νομολογία αυτή τον Φεβρουάριο του τρέχοντος έτους [13].

20. Στον τομέα του δικαιώματος εγκαταστάσεως, το Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση Kemmler [14], ότι το άρθρο 52 της Συνθήκης δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να επιβάλλουν την υποχρέωση καταβολής εισφορών στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως ελεύθερων επαγγελματιών σε όσους εργάζονται ήδη ως ελεύθεροι επαγγελματίες σε άλλο κράτος μέλος, όπου κατοικούν και υπάγονται σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, εφόσον η υποχρέωση αυτή δεν συνεπάγεται υπέρ αυτών καμία πρόσθετη κοινωνική προστασία. Η υπόθεση αυτή αφορούσε έναν Γερμανό δικηγόρο ο οποίος κατοικούσε και ασκούσε τις δραστηριότητές του στη Γερμανία και ο οποίος διέθετε ταυτοχρόνως κατοικία στις Βρυξέλλες όπου ασκούσε επίσης το επάγγελμά του. Το Βασίλειο του Βελγίου του ζητούσε να καταβάλει καθυστερημένες εισφορές τις οποίες αυτός είχε αρνηθεί να καταβάλει για τον λόγο ότι, για την ίδια περίοδο, ήταν ασφαλισμένος στο γερμανικό υποχρεωτικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των ελευθέρων επαγγελματιών.

21. Όσον αφορά την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών, το Δικαστήριο εξέτασε, με την απόφαση Seco και Desquenne & Giral [15], την κατάσταση μιας επιχειρήσεως που όφειλε να καταβάλλει, για τους ίδιους εργαζομένους και για τις ίδιες περιόδους δραστηριότητας, εισφορές στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους εγκαταστάσεώς της και την οποία το κράτος υποδοχής υποχρέωνε να καταβάλλει στο δικό του σύστημα εισφορές που δεν παρείχαν στους εργαζομένους της κανένα δικαίωμα επί οποιουδήποτε κοινωνικού οφέλους. Το Δικαστήριο έκρινε ότι το κοινοτικό δίκαιο απαγορεύει σε κράτος μέλος να υποχρεώνει ένα τέτοιο εργοδότη να καταβάλλει το εργοδοτικό τμήμα των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως για τους εργαζομένους που απασχόλησε προσωρινά εντός του κράτους αυτού και ότι η υπο-

10 — Απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 1967, 19/67 (Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 617).

11 — Απόφαση της 5ης Μαΐου 1977, 102/76 (Συλλογή τόμος 1977, σ. 259, σκέψη 13).

12 — Βλ., επίσης, την απόφαση της 29ης Ιουνίου 1994, C-60/93, Aldewereld (Συλλογή 1994, σ. I-2291, σκέψη 26).

13 — Αποφάσεις της 15ης Φεβρουαρίου 2000, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-34/98, σκέψη 31, και C-169/98, σκέψη 29, παρατεθείσες ήδη στην υποσημείωση 4.

14 — Απόφαση της 15ης Φεβρουαρίου 1996, C-53/95 (Συλλογή 1996, σ. I-703, σκέψη 14).

15 — Απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1982, 62/81 και 63/81 (Συλλογή 1982, σ. 223, σκέψη 15).

χρέωση αυτή δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί ούτε στην περίπτωση κατά την οποία θα είχε ως σκοπό να αντισταθμίσει τα οικονομικά οφέλη που ο εργοδότης θα μπορούσε να αντλήσει από τη μη τήρηση της κανονιστικής ρυθμίσεως περί κατώτατου κοινωνικού μισθού του κράτους υποδοχής [16].

Στην υπόθεση Arblade κ.λπ. [17], το Δικαστήριο έκρινε ότι μια εθνική ρύθμιση που υποχρεώνει τον εργοδότη, ο οποίος ενεργεί ως παρέχων υπηρεσίες κατά την έννοια της Συνθήκης, να καταβάλλει εργοδοτικές εισφορές στο ασφαλιστικό ταμείο του κράτους μέλους υποδοχής, επιπλέον των εισφορών που έχει ήδη καταβάλει στο ασφαλιστικό ταμείο του κράτους μέλος όπου είναι εγκατεστημένος, συνιστά περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Πράγματι, μια τέτοια υποχρέωση συνεπάγεται επιπλέον έξοδα και διοικητικές και οικονομικές επιβαρύνσεις για τις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος, με αποτέλεσμα οι τελευταίες αυτές να μην αντιμετωπίζουν ίσες συνθήκες ανταγωνισμού σε σχέση με τους εργοδότες που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος υποδοχής και να αποθαρρύνονται έτσι να παρέχουν υπηρεσίες εντός του κράτους μέλους υποδοχής.

22. Σε όλες αυτές τις υποθέσεις, η παράβαση του κοινοτικού δικαίου προερχόταν από το γεγονός ότι ο εργαζόμενος, μισθωτός ή όχι, ή η επιχείρησή του επιβαρύνονταν διττώς, εφόσον έπρεπε να καταβάλλουν εισφορές εντός δύο κρατών μελών, από τα οποία το ένα δεν αναγνώριζε στον εργαζόμενο κανένα δικαίωμα επί παροχών.

23. Στην υπό κρίση υπόθεση, αντιθέτως, δεν βλέπω να υπάρχει μια τέτοια διττή επιβάρυνση.

24. Αφενός, η μόνη νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως που εφαρμόζεται σε δημοσιογράφο όπως ο κ. Stutzer, που εργάζεται για ίδιο λογαριασμό και ασκεί το δικαίωμα εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών υπό την έννοια της Συνθήκης, είναι η νομοθεσία του κράτους κατοικίας του, ήτοι του Βελγίου. Σύμφωνα με το άρθρο 14δ του κανονισμού 1408/71, θα θεωρηθεί εντός του κράτους αυτού ως εάν ασκούσε το σύνολο των επαγγελματικών δραστηριοτήτων του στο έδαφός του. Ομοίως, στο κράτος αυτό θα πρέπει να καταβάλλει εισφορές με βάση, πιθανώς, όλα τα επαγγελματικά εισοδήματά του και θα υπαχθεί ίσως σε κατώτατα και ανώτατα όρια ποσών. Εντός των λοιπών κρατών μελών, εντός των οποίων παρέχει υπηρεσίες, ανεξάρτητα από το αν διατηρεί ή όχι εγκατάσταση, δεν μπορεί να υποχρεωθεί να υπαχθεί σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως και τα εισοδήματά του δεν μπορούν να υπόκεινται σε καταβολή εισφορών. Όπως οι διάδικοι της κύριας δίκης εξήγησαν, στην αμοιβή που συμφωνήθηκε μεταξύ του κ. Stutzer και του εκδότη που δημοσιεύει τα έργα του στη Γερμανία δεν επιβάλλεται καμία παρακράτηση προοριζόμενη για τη χρηματοδότηση του συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως εντός του κράτους αυτού.

16 — Στην υπόθεση αυτή, οι προσφεύγουσες επιχειρήσεις ήσαν εγκατεστημένες στη Γαλλία και είχαν μεταβεί στο Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου με τους εργαζομένους τους, οι οποίοι ήσαν υπήκοοι τρίτων κρατών, προκειμένου να πραγματοποιήσουν έργα κατασκευής και συντήρησης του σιδηροδρομικού δικτύου.

17 — Απόφαση της 23ης Νοεμβρίου 1999, C-369/96 και C-376/96 (Συλλογή 1999, σ. I-8453, σκέψη 50).

25. Αφετέρου, ο μόνος που οφείλει να καταβάλλει εισφορές στο γερμανικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων είναι ο εγκατεστημένος στη Γερμανία εκδότης που εμπορεύεται εκεί τα έργα του κ. Stutzer και στον οποίο απαγορεύεται να μετακυλίει την επιβάρυνση αυτή στην αμοιβή που καταβάλλει σ' αυτόν.

26. Μολονότι πρόκειται για εργοδοτική εισφορά σε σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που δεν παρέχει στον μη μισθωτό εργαζόμενο που κατοικεί εντός άλλου κράτους μέλους κανένα δικαίωμα αντιπαροχής, θεωρώ ότι το γεγονός ότι στη βάση επιβολής της επιβαρύνσεως αυτής περιλαμβάνεται το ποσόν της αμοιβής που καταβάλλεται στους δημιουργούς που κατοικούν εντός άλλων κρατών μελών δεν συνιστά παράβαση του κοινοτικού δικαίου.

27. Συγκεκριμένα, όπως έχει επιβεβαιώσει το Δικαστήριο, ελλείψει εφαρμοστέων κοινοτικών διατάξεων, εναπόκειται σε κάθε κράτος μέλος να καθορίζει το δικαίωμα ή την υποχρέωση υπαγωγής στα συστήματά του κοινωνικής ασφαλίσεως και να προσδιορίζει τις προϋποθέσεις [18]. Όπως έχω ήδη αναφέρει με τις προτάσεις που διατύπωσα στην υπόθεση Terhoeve [19], ελλείψει εφαρμοστέας κοινοτικής διατάξεως, ομοίως κάθε κράτος μέλος πρέπει να καθορίζει, με τη νομοθεσία του, τα στοιχεία που πρέπει να περιλαμβάνονται στη βάση επιβολής των εισφορών στα συστήματά του κοινωνικής ασφαλίσεως.

Η νομοθεσία έχει επιβάλει ορισμένα όρια στις αρμοδιότητες αυτές των κρατών μελών. Έτσι, οφείλουν να τηρούν την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, προκειμένου η νομοθεσία τους να μη δημιουργεί δυσμενείς διακρίσεις μεταξύ ημεδαπών και υπηκόων των άλλων κρατών μελών. Πρέπει να διασφαλίζουν, επιπλέον, ότι η νομοθεσία τους περί κοινωνικής ασφαλίσεως δεν συνιστά εμπόδιο στην πραγματική άσκηση των ελευθεριών που εγγυάται η Συνθήκη [20] και ότι ο εργαζόμενος που έκανε χρήση του δικαιώματος επί της ελεύθερης κυκλοφορίας δεν βλάπτεται σε σχέση με τους μη διακινουμένους εργαζομένους [21].

28. Δεν πιστεύω ότι υπάρχει διττή οικονομική επιβάρυνση ούτε για τον εργαζόμενο ούτε για τον επιχειρηματία. Η γερμανική νομοθεσία δεν παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθόσον δεν επιφυλάσσει στους εργαζομένους που ασκούν το δικαίωμα εγκαταστάσεως ή ελεύθερης κυκλοφορίας διαφορετική μεταχείριση σε σχέση με τους ημεδαπούς εργαζομένους. Η νομοθεσία αυτή δεν μπορεί να εμποδίσει την άσκηση των δικαιωμάτων αυτών από τους παρέχοντες υπηρεσίες ούτε να αποτρέψει τους αποδέκτες των υπηρεσιών να απευ-

18 — Αποφάσεις της 18ης Μαΐου 1989, 368/87, Hartmann Troiani (Συλλογή 1989, σ. 1333, σκέψη 21)· της 21ης Φεβρουαρίου 1991, C-245/88, Daalmeijer (Συλλογή 1991, σ. I-555, σκέψη 15)· της 20ής Οκτωβρίου 1993, C-297/92, Baglieri (Συλλογή 1993, σ. I-5211, σκέψη 13). Βλ., επίσης, τις αποφάσεις της 7ης Φεβρουαρίου 1984, 238/82, Duphar (Συλλογή 1984, σ. 523, σκέψη 16)· και της 17ης Ιουνίου 1997, C-70/95, Sodemare κ.λπ. (Συλλογή 1997, σ. I-3395, σκέψη 27).

19 — Υπόθεση επί της οποίας το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του της 26ης Ιανουαρίου 1999, C-18/95 (Συλλογή 1999, σ. I-345, ειδικότερα σ. I-370).

20 — Αποφάσεις της 28ης Απριλίου 1998, C-120/95, Decker (Συλλογή 1998, σ. I-1831, σκέψεις 22 και 23), και C-158/96, Kohll (Συλλογή 1998, σ. I-1931, σκέψεις 18 και 19)· και Terhoeve, παρατεθείσα ήδη στην υποσημείωση 19, σκέψη 34.

21 — Απόφαση της 15ης Ιουνίου 2000, C-302/98, Sehrer (Συλλογή 2000, σ. I-4585, σκέψη 34).

θυνθούν σε προμηθευτή εγκατεστημένο εντός άλλου κράτους μέλους.

Η Επιτροπη παρατηρεί ορθώς ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας μπορεί να επιβάλει λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση στους δημιουργούς που υπόκεινται στη νομοθεσία της και οι οποίοι δεν υποχρεούνται να υπαχθούν στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως των καλλιτεχνών και των δημοσιογράφων. Αντιθέτως, όπως έχω ήδη αναφέρει, η επίδικη νομοθεσία δεν εμποδίζει ούτε το δικαίωμα εγκαταστάσεως ούτε την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Το κοινοτικό νομικό σύστημα δεν μπορεί συνεπώς να απαιτεί διαφορετική μεταχείριση για τους δημιουργούς που είναι εγκατεστημένοι εντός άλλων κρατών μελών και οι οποίοι δημοσιεύουν τα έργα τους στη Γερμανία.

29. Θα ήθελα να προσθέσω ότι οι λόγοι που εκθέτει η Επιτροπή είναι πολύ ασαφείς και πολύ υποθετικοί για να μπορέσουν να αποτελέσουν τη βάση καταδίκης ενός κράτους μέλους λόγω παραβάσεως των υποχρεώσεών του. Εν πάση περιπτώσει, τονίζω το γεγονός ότι ουδείς απέδειξε κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ότι η αμοιβή ενός δημιουργού ο οποίος τελεί στην κατάσταση του κ. Stutzer είναι μειωμένη λόγω του ότι οι επιχειρήσεις που εμπορεύονται τα έργα του στη Γερμανία πρέπει να περιλάβουν τα ποσά που κατέβαλαν καθ' όλο το ημερολογιακό έτος στη βάση επιβολής της κοινωνικής επιβαρύνσεως. Ομοίως η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι ο δημιουργός θα ωφελούνταν ευθέως αν τα ποσά αυτά αποκλείονταν από τη βάση επιβολής της επιβαρύνσεως.

30. Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως κινηθείσας δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης, στην Επιτροπή εναπόκειται να αποδείξει την ύπαρξη της προβαλλομένης παραβάσεως και να προσκομίσει στο Δικαστήριο τα στοιχεία που είναι αναγκαία για τη διαπίστωση της παραβάσεως αυτής, χωρίς να μπορεί να στηριχθεί η διαπίστωση αυτή σε οποιοδήποτε τεκμήριο [22]. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη της παραβάσεως που προβάλλει, η προσφυγή της πρέπει να απορριφθεί.

V — Δικαστικά έξοδα

31. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Δεδομένου ότι η Γερμανική Κυβέρνηση ζήτησε την καταδίκη της Επιτροπής στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

22 — Αποφάσεις της 25ης Μαΐου 1982, C-96/81, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 1982, σ. 1791, σκέψη 6), και της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, C-408/97, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών (Συλλογή 2000, σ. I-6417, σκέψη 15).

VI — Πρόταση

32. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή·

2) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.